

Arrest

nr. 78 052 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 april 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. DE PONTIERE, en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij meldt zich bij de gemeente Roeselare aan op 10 december 2009 om een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 december 2009 meldt de gemeente aan Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekende partij werd uitgenodigd om binnen de vier maanden volgende documenten over te maken: werkgeversattest en arbeidskaart B, geneeskundig attest en een bewijs van goed zedelijk gedrag met apostille en

vertaling. De kopie van het paspoort en de verblijfskaart van langdurig ingezetene in Spanje worden ook overgemaakt.

Op 21 april 2010 weigert de Vlaamse overheid aan de verzoekende partij een arbeidsvergunning toe te kennen.

Op 16 april 2010, met kennisgeving op 25 oktober 2011, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de machtiging tot voorlopig verblijf. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 10/12/2009 bij de burgemeester van Roeselare door (F., M.) geboren te (...) op (...), onderdaan van Algerije, verblijvende (...) in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980,

gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 §1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Overwegende dat betrokkene zich op 10/12/2009 bij de gemeente aanbood om een aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen op grond van het statuut van langdurig ingezetene dat hij in Spanje geniet;

Overwegende dat hij dezelfde dag in het bezit gesteld werd van een bijlage 41, geldig tot 10/04/2010;

Overwegende dat een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 en een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk onder meer dient te voldoen aan de in artikel 61)7 van de wet van 15/12/1980 vermelde voorwaarden en de vereisten documenten binnen de vastgelegde termijn dient over te maken;

Overwegende dat volgende documenten niet overgemaakt werden voor het vervallen van geldigheidsduur van de bijlage 41 nl. een bewijs van goed gedrag en zeden (met apostille), een medisch attest dat hij niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in de bijlage van de wet (medisch attest voor visum) en bewijzen van zijn activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België: een arbeidsvergunning of vrijstelling van arbeidsvergunning + arbeidsoveréénkomst of voorstel arbeidsoveréénkomst of beroepskaart OFWEL een bewijs van studies of beroepsopleiding OFWEL een bewijs van voldoende inkomsten + ziekte-kostenverzekering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Schending van de artikelen 7, 9bis, 61/7 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 14, 19 en 20 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van de langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel;”*

Het middel luidt als volgt:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “Overwegende dat betrokkene zich op 10/12/2009 bij de gemeente aanbood om een aanvraag machtiging tot verblijf in te dienen op grond van het statuut van langdurig ingezetene dat hij in Spanje geniet;

Overwegende dat hij dezelfde dag in het bezit gesteld werd van een bijlage 41, geldig tot 10/04/2010;

Overwegende dat een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 en een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk onder meer dient te voldoen aan de in

artikel 61/7 van de wet van 15/12/1980 vermelde voorwaarden en de vereisten documenten binnen de vastgelegde termijn dient over te maken;

Overwegende dat volgende documenten niet overgemaakt werden voor het vervallen van geldigheidsduur van de bijlage 41 nl. een bewijs van goed gedrag en zeden (met apostille), een medisch attest dat hij niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in de bijlage van de wet (medisch attest voor visum) en bewijzen van zijn activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België: een arbeidsvergunning of vrijstelling van arbeidsvergunning + arbeidsovereenkomst of voorstel arbeidsovereenkomst of beroeps kaart OFWEL een bewijs van studies of beroepsopleiding OFWEL bewijs van voldoende inkomsten + ziektekostenverzekering.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend"

Terwijl,

Aan de verzoekende partij, noch op de voormelde datum, noch daarna een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend;

Dat het document met als titel " Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan aangezien worden als een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van art. 7 van de Vreemdelingenwet;

Dat dit artikel dan ook wordt geschonden;

Dat voor zover dit toch het geval zou zijn, het bevel art. 8 E.V.R.M, schendt, nu alleen aan de verzoekende partij een bevel zou worden gegeven het land te verlaten en niet aan zijn echtgenote;

Dat verder de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, wordt geschonden;

Dat de Richtlijn 2008/115/EG in het art. 6 bepaalt, dat iedere staat, bij het beëindigen van het illegaal verblijf, een terugkeerbesluit dient te nemen;

Dat in de mate dat de beslissing getiteld "Verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf", dient aangezien te worden als een dergelijk terugkeerbesluit, het rekening dient te houden met het refoulementverbod o.m. van art. 5 van dezelfde Richtlijn;

Dat in casu uit de redactie van het bevel geenszins kan afgeleid worden, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, het dossier in het licht van een eventueel refoulementsverbod heeft onderzocht, zodat de motiveringswet werd geschonden;

Dat in casu, de verzoekende gehuwd is en aan zijn echtgenote geen bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten;

Dat daarenboven de verzoekende partij, dient te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, ten einde het terugkeerbesluit in de zin van de Richtlijn te bestrijden;

Dat de verzoekende partij bijgevolg vraagt dat het terugkeerbesluit, ten gronde zou worden herbekeken in beroep;

En terwijl,

Het blijkt dat de beslissing van verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf, werd genomen minstens meer dan 4 maanden, na de aflevering door de gemeente Roeselare van het bewijs van ontvangst voorzien in art. 61/7, §2, 2de lid van de wet;

Dat §3 van datzelfde wetsartikel voorziet dat in het geval er na afloop van de termijn van 4 maanden volgend op de indiening van de aanvraag, geen enkele beslissing werd genomen, de machtiging tot verblijf moet worden afgegeven, wanneer de documenten vermeld in §1 van de wet, werden voorgelegd;

Dat in casu deze documenten werden voorgelegd;

Dat wanneer ze niet zouden zijn voorgelegd geworden, de Minister dan ongetwijfeld om de verlenging van de termijn zou hebben verzocht;

Dat de beslissing ten onrechte vermeldt dat volgende documenten, niet zouden overgelegd zijn geworden: "een bewijs van goed gedrag en zeden (met apostille), een medisch attest dat hij niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in de bijlage van de wet (medisch attest voor visum) en bewijzen van zijn activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België: een arbeidsvergunning of vrijstelling van arbeidsvergunning + arbeidsovereenkomst of voorstel arbeidsovereenkomst of beroepskaart OFWEL een bewijs van studies of beroepsopleiding OFWEL bewijs van voldoende inkomsten + ziektekostenverzekering ";

Dat het aan de verzoekende partij onbegrijpelijk overkomt dat er beweerd wordt dat deze documenten, niet werden overgelegd;

Dat art. 19 van de Richtlijn 2003/109/EG voorziet, dat wanneer de aanvraag niet vergezeld gaat van de bewijsstukken, de termijn om een beslissing te nemen verlengd wordt met 3 maanden en dat in een dergelijk geval de aanvrager daarvan in kennis wordt gesteld;

Dat de aanvrager in casu er nooit van in kennis werd gesteld dat een of ander bewijsstuk in zijn dossier zou ontbroken hebben;

Dat de beslissing dan ook foutief werd gemotiveerd en strijdig is met het art. 61/7 van de Vreemdelingenwet en met de in het middel aangeduide artikelen van de Richtlijn 2003/109/EG en met het zorgvuldigheidsbeginsel, nu niet met de nodige zorgvuldigheid, de stukken van het administratieve dossier werden onderzocht;

En terwijl,

Het niet aanvaardbaar is in een dergelijke materie, waarin de wet uitdrukkelijk een termijn voorziet van 4 maanden, vooreerst een beslissing te nemen, buiten deze termijn, maar om dan nog eens meer dan anderhalfjaar te wachten alvorens de beslissing te betekenen;

Dat in casu elke redelijke termijn werd overschreden en de plicht tot zorgvuldigheid werd geschonden;

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen heeft;

Dat de verzoekende partij de rechtsbijstand vraagt;

Dat de verzoekende partij voor elk mondeling verhoor het Spaans kiest;"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij stelt vast dat in geen van deze onderdelen nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schendingen van de motiveringsplicht, van de artikelen 3,13 en 15 EVRM. "

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, en dat hem dus ook geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.1.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat aan verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, zodat niet valt in te zien welke belang hij heeft bij zijn kritiek.

In casu heeft verzoeker op 10.12.2009 met toepassing van art. 61/7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend. Aan verzoeker werd een bijlage 41 afgegeven en hij werd uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 10.4.2011 alle bewijsstukken binnen te brengen.

Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat de noodzakelijke document niet werden voorgelegd.

Nochtans diende verzoeker overeenkomstig artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 uiterlijk op 15.04.2011 volgende bewijzen voor te leggen:

§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België; 2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België; 3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

In zoverre verzoeker meent dat hem een verlenging van termijn voor 3 maanden diende te zijn toegestaan, merkt de verwerende partij op dat artikel 61/7, §3, tweede lid, bepaalt:

" Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen. "

De beslissing om de termijn om stukken voor te leggen, te verlengen is dus geenszins een verplichting voor de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Aldus dient vooreerst te worden vastgesteld dat de gemachtigde geenszins verplicht is om de termijn van 4 maanden te verlengen en er slechts de mogelijkheid bestaat om het te verlengen.

Voorts was er geen enkele reden om deze termijn te verlengen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het bezit te stellen van de gevraagde documenten, wel integendeel : uit een schrijven dd. 10.3.2011 blijkt dat een arbeidsvergunning werd geweigerd.

Nochtans had verzoeker reeds op 10.12.2009 een aanvraag overeenkomstig artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ingediend en werd hem uitdrukkelijk gevraagd om op ten laatste op 10.4.2011 alle vereiste documenten voor te leggen.

Het is aldus kennelijk verzoeker die onzorgvuldig heeft gehandeld.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker toont verder niet aan op welke manier de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van zijn privéleven.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker zich kan beroepen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cfr.

RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. (R.v.V nr. 60 245 van 26 april 2011)

Hij verwijst naar de aanwezigheid van zijn echtgenote, doch uit het administratief dossier blijkt zelfs niet dat verzoeker gehuwd is.

Verzoeker toont geen schending aan van art. 8 EVRM.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is."

2.3. Vooreerst wordt opgemerkt dat, waar de verzoekende partij aanvoert dat haar nooit een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gegeven en de bestreden beslissing niet als een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden aanzien, de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en de verzoekende partij geen belang toont bij haar grief dat aan haar geen bevel om het grondgebied te verlaten is betekend. Uit het administratief blijkt niet dat aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt zodat de verzoekende partij evenmin op dienstige wijze de schending kan aanvoeren van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) omdat aan de echtgenote geen bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn gegeven, hetzij kan voorhouden dat artikel 7 van de vreemdelingenwet is geschonden. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoekende partij slechts gevolg zal dienen te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten indien dit was betekend, wat niet blijkt. Deze onderdelen zijn niet dienstig.

Dezelfde redenering geldt voor de aangevoerde schending van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/11/EG, bedoeld wordt de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, nu de bestreden beslissing noch een bevel om het grondgebied te verlaten noch een terugkeerbesluit bevat en in het administratief dossier geen verwijderingsmaatregel kan worden teruggevonden. Ter zake weze opgemerkt dat ook de verwerende partij in de nota erkent dat geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij is afgeleverd. Deze onderdelen zijn niet dienstig.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, alinea 2 van de vreemdelingenwet, artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor een langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie, bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden dient te voldoen aan de in artikel 61/7 van de vreemdelingenwet vermelde voorwaarden, dat de verzoekende partij de vereiste documenten binnen de vastgestelde termijn dient over te maken en dat de verzoekende partij heeft nagelaten een bewijs van goed gedrag en zeden met apostille, een medisch attest voor visum, bewijzen van haar activiteit of hoedanigheid verbonden aan de aanvraag, een arbeidsvergunning of vrijstelling ervan hetzij arbeidskaart of beroepskaart of bewijs van studies of beroepsopleiding ofwel bewijs van voldoende inkomsten en ziektekostenverzekering over te maken voor het vervallen van de geldigheidsduur van de bijlage 41. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat een beslissing moest worden getroffen binnen de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, luidt artikel 61/7, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing:

“§ 3. De beslissing over de aanvraag voor de machtiging tot verblijf moet zo snel mogelijk en ten laatste vier maanden na de indiening van de aanvraag worden genomen, indien die in het buitenland wordt ingediend, of na de datum van de overhandiging van het bewijs van ontvangst van de aanvraag, in het in § 2, laatste lid, bedoelde geval.

Wanneer de vereiste documenten niet zijn voorgelegd of in uitzonderlijke gevallen die verband houden met de complexiteit van het onderzoek van de aanvraag en bij een met redenen omklede beslissing die ter kennis van de aanvrager wordt gebracht, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn één keer met drie maanden verlengen.

Als na afloop van de termijn van vier maanden volgend op de indiening van de aanvraag, eventueel verlengd overeenkomstig het tweede lid, geen enkele beslissing is genomen, moet de machtiging tot verblijf worden afgegeven wanneer de documenten vermeld in § 1 zijn voorgelegd.”

Uit deze bepaling volgt dat de overheid beschikt over een totale periode van zeven maanden indien zij met een met reden omklede beslissing, ter kennis gebracht aan de aanvrager, beslist de termijn van vier maanden binnen dewelke zij een beslissing moet nemen, wil verlengen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij de gevraagde documenten heeft overgelegd en de verzoekende partij toont dit evenmin aan. Voorts werd de beslissing genomen zes dagen na een periode van vier maanden die volgt op het indienen van de aanvraag op 10 december 2009.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat aan de verzoekende partij een beslissing werd ter kennis gebracht waaruit mag blijken dat het bestuur de termijn om een beslissing te nemen wou verlengen. Bijgevolg was het bestuur ertoe gehouden, in toepassing van de laatste zin van de hierboven geciteerde bepaling, een machtiging tot verblijf aan de verzoekende partij af te geven voor zover deze de gevraagde documenten heeft voorgelegd, in toepassing van artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is. Artikel 61/7, §3 van de vreemdelingenwet is niet geschonden. Het gegeven dat het de verzoekende partij “onbegrijpelijk overkomt” dat geen documenten zijn neergelegd doet aan het voorgaande geen afbreuk. Samen met de verwerende partij wordt overigens vastgesteld dat het bestuur de keuze heeft om voormelde termijn al dan niet te verlengen.

Voorts duidt de verzoekende partij geen wetsbepaling aan waaruit zou moeten blijken dat het bestuur verplicht is haar in kennis te stellen dat documenten ontbreken terwijl anderzijds uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente de verzoekende partij op de hoogte bracht welke documenten zij diende bij te brengen.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikel 19 van de “Richtlijn 2003/109/EG” om te stellen dat deze een andere regeling voorziet en derhalve suggereert dat artikel 61/7 van de vreemdelingenwet niet juist zou zijn omgezet, berust dit op een verkeerde lezing van dit artikel 19 dat met betrekking tot de te volgen termijn waarbinnen een beslissing moet genomen worden, stelt:

“Artikel 19

Onderzoek van de aanvraag en afgifte van de verblijfsvergunning

1. De bevoegde nationale autoriteiten beschikken voor de behandeling van de aanvraag over een termijn van vier maanden, te rekenen vanaf de datum van de indiening ervan.

Indien de aanvraag niet vergezeld gaat van de bewijsstukken die in de artikelen 15 en 16 worden genoemd of die in uitzonderlijke gevallen verband houden met de complexiteit van de aanvraag, mag de in de eerste alinea gestelde termijn met ten hoogste drie maanden worden verlengd. In dergelijke gevallen stellen de bevoegde nationale autoriteiten de aanvrager hiervan in kennis.”

Uit deze bepaling wordt het keuzerecht dat het bestuur toekomt bevestigd door het woordgebruik “mag”.

Voor het overige voert de verzoekende partij met betrekking tot de materiële motiveringsplicht geen ander argument aan. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin slaagt de verzoekende partij erin aan te tonen dat er een wettelijke verplichting bestaat binnen een bepaalde termijn over te gaan tot de kennisgeving. Bovendien is de latere kennisgeving te wijten aan het gedrag van de verzoekende partij die, zoals blijkt uit het administratief dossier, niet meer woonachtig was in Roeselare, ondanks haar inschrijving aldaar. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt is de verzoekende partij zeer onzorgvuldig geweest en is ook de latere betekening te wijten aan dergelijk gedrag. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze de overige aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De aangevoerde schendingen van de artikelen 3, 13 en 15 van de EVRM, van de artikelen 7 en 9bis van de vreemdelingenwet en de artikelen 14 en 20 van de Richtlijn 2003/109/EG zijn om deze reden onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN